

Herpaa er man gaaet ind fra Regjeringens Side, gaanske vist ikke saaledes, som Flertallet havde foreslaaet, men saaledes som Mindretallet havde foreslaaet det, og derved vil der fremkomme en meget betydelig Nedgang i Skifteomkostningerne, navnlig naar man erindrer, at Extraditionsilfældene efter det nye Skifteudkast ville kunne blive overmaade meget hyppigere end efter den hidtil gjældende Lovgivning paa Grund af den Bestemmelse, som findes i Skifteudkastets § 75, og som medfører, at selv om der er umyndige Arvinger i Forbindelse med de myndige Arvinger, vil Extradition af Boet dog kunne finde Sted. Dernæst var der fra den største Del af Udvalgets Side foreslaaet, at Rekognitionen for at sidde i uskiftet Bo skulde bortfalde. Ogsaa paa dette Punkt er Regjeringen jo fuldstændig imødekommende mod Udvalgets Fordringer. Naar det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds fremhøvede, at der jo dog var gjort en Undtagelse med det sidste Stykke af § 3, saa beror dette aabenbart paa en Misforstaaelse; thi Reglen gaar netop ud paa, at Rekognition for at sidde i uskiftet Bo skal ingensinde kunne fordres. Derimod er det ganske vist en Selvfølge, at naar Boet har været under Skifterettens Behandling og derefter udleveres til den efterlevende Ægtefælle, saa vil der, i Lighed med hvad der er foreskrevet i alle andre Tilfælde, være at svare et Extraditionsgebyr. Om Rekognition for at sidde i uskiftet Bo er der derimod ikke Tale. Der blev fremdeles af Udvalget — saa vidt jeg erindrer, var det hele Udvalget — gjort den Hensigt, om man ikke kunde indrømme Afgiften under a. nedfat til $\frac{1}{3}$ pSt. ikke blot, som foreslaaet i Fjor, i de Tilfælde, i hvilke den efterlevende Ægtefælle, som selv er ansvarlig for Boets Gjæld, skifter med den først Afdødes Arvinger, men overhovedet i alle de Tilfælde, hvor den Efterlevende skifter med den først Afdødes Arvinger, og ogsaa dette er Regjeringen gaaet ind paa. Dernæst foreslog Udvalgets Flertal, at den Del af Afgiften, der omhandles i § 3 Litr. b, skulde nedsættes fra 1 pSt. til $\frac{1}{2}$ pSt. Dette Forslags Gennemførelse vilde imidlertid medføre en saa overordentlig betydelig Nedgang i Statskassens Indtægt paa dette Omraade, at Mindretallet ikke dristede sig til at følge Flertallet; men ogsaa her har Flertallet havt det Held med sig, at Regjeringen er gaaet ind paa dets Forslag. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, vil der allerede fremkomme en Nedfættelse, som i Følge Beregningen i Lovforslagets Motiver vil være omtrent 192,000 Rd., idet den tidligere Indtægt fra at være 287,000 Rd. formenes at ville gaa ned til 95,000 Rd.; men jeg tror rigtignok, at Beregningen er noget sangvinst, idet jeg ikke kan se andet, end at den er noget for høj; med mindre, naturligvis, der maatte vise sig andre Grunde til Stigning af Skiftegebyrerne derved, at større Verdier end hidtil kom under Skiftebehandling, hvilket jo ganske vist under den stigende Vel-

stand er muligt. Jeg tror derfor, at man maa kunne blive staaende ved Lovforslaget, saaledes som det nu er i det omhandlede Punkt. — Jeg maa med den foregaaende erede Taler være aldeles enig i, at det vilde frembyde stor Betænkelighed at overlade til Skifteforvalteren i ethvert enkelt Tilfælde efter sit vilkaarlige Skjøn at afgjøre, hvilket Extraditionsgebyr der skal betales. Det vilde, som det erede Medlem bemærkede, føre til store Uligheder, med mindre naturligvis Regjeringen foreskrev Skifteforvalterne, hvilke Regler disse skulde følge, og da navnlig lignende Regler som dem, der findes her i Lovudkastet; men i saa Tilfælde vil der jo ikke være vundet andet, end at Reglerne bleve flyttede fra Loven over i administrative Bestemmelser. Det, som tidligere har kunnet passere, dengang Rekognitionen gik til Skifteforvalteren selv, og hvor den altsaa var et Bederlag, som de selv satte for deres Arbejde, vil ikke kunne passere, hvor der er Tale om ligefrem Gebyr, hvoraf de selv Intet faae, men som gaar over i Statskassen. Det vilde da ogsaa være noget temmelig Exempeløst at overlade til hver enkelt Skifteforvalter efter sit vilkaarlige Skjøn at bestemme Gebyrets Størrelse, uden at der var nogen Udgang til Refkurs, og en saadan tror jeg, at det næsten vilde være umuligt at tilvoeibringe. Jeg tror derfor, at man bør blive staaende ved de faste Regler i Lovforslaget. Naturligvis, kunde man finde en anden fast Regel, som ikke lod noget Spillerum for Vilkaarlighed aaben, saa vilde det kunne lade sig høre; men det har ikke hidtil kunnet lykkes og vil altsaa heller ikke fremtidig kunne lykkes at finde Mellemstadiet, for hvilke der altsaa skulde foreskrives en Afgift af mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{3}{4}$ pSt. Jeg vil derfor tilraade, at man gaar ind paa Lovudkastet, saaledes som det nu foreligger, og jeg maa med Hensyn til, at Flertallets Forslag om at tillægge visse Betjente under den kongelige Skiftekommission et Tillæg ikke er optaget, henholde mig til, hvad der blev yttret af den erede foregaaende Taler. Derimod er jeg i Tvivl om, hvorvidt det vil være nødvendigt at træffe en Bestemmelse i § 4, sigtende til at fiktive Afgiften i Tilfælde af, at Boet udleveres til de Paagjældende til egen Behandling. Det forekommer mig, at naar man hidtil har kunnet finde sig i at give de Paagjældende Kredit paa Arveafgiften, uden at det, saa vidt mig bekjendt, har medført farlige Resultater, saa maa man ogsaa kunne gjøre det med Hensyn til Skifteafgiften; men i Øvrigt er det jo et Punkt, der kan være Gjenstand for Overveelse. Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale Lovforslaget til Bedtagelse.

Th. Nielsen: Jeg beklager den sidste erede Taler, der jo lod til ikke at befinde sig videre vel ved, at der nu var vist Flertallet en Imødekommelse, og jeg kan saa godt forstaa dette, thi med